

Chương 31

Vệ Thập Nhị động lòng (1)

Không riêng gì Vệ Thập Nhị nhìn thấy đến ngay người, trong mắt Thanh Ngọc sau lưng hấn cũng nhuốm lên vẻ ngạc nhiên.

Thanh Ngọc quả thật không thể tin được, ba ngày ngắn ngủi không thấy, dường như Tô Hồng Tụ thay da đổi thịt, so sánh với ba ngày trước, trình độ xinh đẹp một cái trên trời một cái dưới đất.

Nếu như nói ba ngày trước Tô Hồng Tụ vẫn chỉ là một người phàm xinh đẹp lộng lẫy, ba ngày sau, nàng quả thật thành một yêu tinh khuynh quốc khuynh thành, diên đảo chúng sinh.

Kể cả Thanh Ngọc là nữ tử nhìn thấy tim cũng đập cuồn loạn, mắt đui mù không sai, Vệ Thập Nhị thân là nam tử có thể ngăn cản sắc đẹp mỹ hoặc vô biên này như thế nào?

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Thanh Ngọc giật mình tỉnh lại, vội vàng nhìn Vệ Thập Nhị bên cạnh, lại chỉ thấy tròng mắt đen của Vệ Thập Nhị thanh thúy, không chớp mắt, dùng một ánh mắt nghiêm túc chăm chú trước nay chưa từng thấy nhìn Tô Hồng Tụ.

Lòng Thanh Ngọc lập tức đau nhói, nàng ở bên cạnh Vệ Thập Nhị nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Vệ Thập Nhị dùng ánh mắt như vậy nhìn một nữ tử khác?

Mặc dù Vệ Thập Nhị đã sớm đính hôn cùng Tô Hồng Mai, nhưng Thanh Ngọc biết, thật ra thì Vệ Thập Nhị vốn chưa nói tới thích Tô Hồng Mai, cũng chỉ mượn Tô Hồng Mai đã thông quan hệ, vững chắc địa vị của mình ở triều đình và Binh bộ.

Thanh Ngọc chưa bao giờ ghen tỵ với Tô Hồng Mai, bởi vì nàng biết, Vệ Thập Nhị là nam nhân như ưng như sói, dã tâm bừng bừng, cả đời sẽ không động lòng vì một nữ tử, trong tròng mắt sắc bén của hắn vĩnh viễn chỉ sẽ bùng cháy lên với quyền lực vào tràn đầy khao khát với địa vị.

Thanh Ngọc vẫn cảm thấy, chỉ cần mình tiếp tục theo Vệ Thập Nhị, chỉ cần mình vẫn cẩn thận, dịu dàng chăm sóc Vệ Thập Nhị, coi như Vệ Thập Nhị không thể cưới nàng làm chính thê, một ngày nào đó cũng sẽ bị nàng cảm động, thu nàng bên người.

Nhưng kể từ khi nhìn thấy Tô Hồng Tụ, ý nghĩ trong lòng Thanh Ngọc đã thay đổi.

Thì ra Vệ Thập Nhị không phải tâm địa sắt đá, vĩnh viễn không động lòng với nữ tử, chỉ có điều, nữ tử kia vĩnh viễn không thể nào là nàng mà thôi.

“Vệ Tướng quân...”

Thanh Ngọc thật sự không thể nhìn được đau nhói như đao cắt lửa cháy trong lòng, không khỏi mở miệng, gọi Vệ Thập Nhị một tiếng.

Vệ Thập Nhị không nhúc nhích, giống như vốn không nghe thấy Thanh Ngọc đang gọi hắn, vẫn nhìn Tô Hồng Tụ dinendian.løqid]on

không chớp mắt như cũ.

Tiểu nha hoàn Tú Nhi giống như cảm thấy gì đó, liếc nhìn Vệ Thập Nhị, lại nhìn Tô Hồng Tụ bên cạnh mình, trong mắt có thứ gì đó lóe sáng, nghiêng người sang, lặng lẽ che chắn Tô Hồng Tụ.

Năm đó Vệ Thập Nhị rời khỏi Tô Hồng Tụ, Tú Nhi cũng ở bên cạnh, Vệ Thập Nhị lạnh lùng cũng tuyệt tình, Tú Nhi nhìn tất cả vào trong mắt.

Bây giờ tiểu thư trở nên xinh đẹp, ánh mắt Vệ Thập Nhị nhìn tiểu thư cũng thay đổi, hừ, mặc kệ tương lai tiểu thư ở chung một chỗ với ai, Tú Nhi nàng không có lập trường, cũng không có tư cách đi phản đối, nhưng chỉ có Vệ Thập Nhị, Vệ Thập Nhị lòng lang dạ sói, tâm địa sắt đá này, nàng quyết không cho hắn tổn thương tiểu thư của nàng nữa.

“Vệ Tướng quân! Thời gian không còn sớm nữa, không phải ngày hôm qua ngài hẹn với Lý lão tướng quân, tối nay sẽ đi thăm hỏi ngài ấy sao?”

Thanh Ngọc phiền não trong lòng, giọng nói không khỏi hơi cất cao, chân động một đám lá cây bên đường lay động như vậy, hơn mười phó tướng sau lưng Vệ Thập Nhị cũng ríu rít hồi hồn, tầm mắt đồng loạt nhìn về phía Vệ Thập Nhị vẫn trầm mặc không nói, trong mắt mờ mịt không rõ.

Thấy thái độ của Vệ Thập Nhị, chúng tướng đều ngẩn ra, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người đều biết, Vệ Thập Nhị luôn luôn nghiêm cẩn và kỷ luật, trừ Tô Hồng Mai thanh mai trúc mã, từ nhỏ die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

cùng lớn lên với ngài, còn lại chưa từng thấy nhìn lâu một nữ nhân nào, đã có danh không gần nữ sắc.

Nhưng hôm nay sao ngài lại...

“Các người đi trước, ta còn có chuyện. Thanh Ngọc, đi nói với Lý Tướng quân một tiếng, nói tối nay ta có chuyện, không thể đến phủ, ngày khác sẽ đến thăm hỏi.”

Vệ Thập Nhị cuối cùng mở miệng, giọng nói trầm thấp mà khàn đặc, lúc hắn nói chuyện, ánh mắt không hề rời khỏi Tô Hồng Tụ.

“Nhưng mà, chủ tử, hôm nay ngài đi tìm gặp Lý Tướng quân vì có chuyện rất quan trọng!”

Thanh Ngọc không cam lòng, vẫn không thuận theo, trong lòng nàng có một dự cảm rất không rõ ràng, Vệ Thập Nhị lưu lại, vốn không có chuyện gì khác, mà vì ở cùng một chỗ với Tô Hồng Tụ.

“Thanh Ngọc, lúc nào thì lời của ta nói, phải dùng tới người phản bác?” Vệ Thập Nhị cuối cùng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc vẫn coi hắn là ân nhân cứu mạng của mình, ông trời của nàng, tất cả của nàng, nhưng có thể với Vệ Thập Nhị mà nói, lúc đầu hắn lưu lại Thanh Ngọc, không phải nhìn trúng nàng trung thành và tận tâm với mình, nói gì nghe vậy.

Thanh Ngọc coi Vệ Thập Nhị thành mạng của mình, Vệ Thập Nhị lại chỉ coi nàng như một con chó mình nuôi.

Chó có thể cung chiêu, có thể dụ dỗ, nhưng nếu không nghe lời, cũng không cần tiếp tục nuôi.

Sao Thanh Ngọc lại không biết, Vệ Thập Nhị chưa từng coi trọng mình?

Ở trong mắt Vệ Thập Nhị, Tô Hồng Mai, Tô Thừa tướng, cả Tô phủ, bao gồm cả Thanh Ngọc nàng, tất cả, chẳng qua chỉ là đá kê chân để cho hắn giẫm đạp bò lên mà thôi.

“Xin lỗi, Vệ Tướng quân. Thanh Ngọc vượt khuôn rồi.”

Thanh Ngọc biến sắc, lập tức trong lòng quặn đau, lòng nàng tràn đầy không cam lòng, tràn đầy ghen tỵ trừng mắt nhìn Tô Hồng Tụ, nhưng khi tầm mắt Thanh Ngọc chạm đến gò má xinh đẹp tuyệt luân, khi Thanh Ngọc thấy, Tô Hồng Tụ khẽ nâng khóe môi, cười như không cười quăng một nụ cười đùa cợt về phía mình, cho dù không cam lòng, trong lòng Thanh Ngọc vẫn bắt đầu dâng tràn tự ti mặc cảm hèn mọn và đau đớn.

Đúng vậy, nữ tử này xinh đẹp như vậy, kiêu my như thế, ngay cả nữ tử là nàng, nhìn cũng không kiềm chế được muốn động lòng, coi như lòng Vệ Thập Nhị cứng rắn, nhưng hắn vẫn là một nam nhân.

Từ xưa đến nay anh hùng khó qua ả mỹ nhân, Vệ Thập Nhị trải qua mấy trăm trận chiến, bại trận cực ít, đã sớm là anh hùng danh xưng với thực, đáng tiếc Thanh Ngọc và Tô Hồng Mai không được coi là mỹ nữ, nhìn đến đó kỳ đi, hai nàng vốn không được coi là mỹ nhân của Vệ Thập Nhị.

Thanh Ngọc cuối cùng lui ra, chỉ có điều khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì ghen ghét mà trở nên trắng bệch, đôi tay cũng nắm chặt thành quyền trong tay áo.

Tô Hồng Tụ chẳng thèm liếc qua Thanh Ngọc. Thế gian từ xưa có tình ngu si, thích một người quá mức cho tới bây giờ cũng không tính là sai, chỉ có điều như Thanh Ngọc vậy, yêu một người yêu đến ngay cả tự ái của bản thân cũng

buông tha, Tô Hồng Tụ thật sự không có cách nào tán thành, mỗi lần nàng liếc nhìn Thanh Ngọc, mỗi lần nghe một ý nghĩ trong lòng Thanh Ngọc, nội tâm không thể kiềm chế dâng lên đầy chán ghét và khinh bỉ.

Nữ nhân này, thật sự đáng bị coi thường, biết rõ trong lòng Vệ Thập Nhị không có mình, vẫn bám lấy không buông mà dính lên, thậm chí cũng không tiếc làm nô tỳ cho Vệ Thập Nhị, chỉ vì một ngày kia có thể bò lên giường Vệ Thập Nhị, có thể gả cho Vệ Thập Nhị làm thiếp.

Con người trước phải tự nhục, sau đó mới có thể chịu nhục, giống như Thanh Ngọc cam chịu thấp hèn, không hề có tôn nghiêm, cũng khó trách Vệ Thập Nhị chẳng thèm ngó tới, từ đầu tới đuôi chỉ coi nàng ta như một con chó mình nuôi.

Tô Hồng Tụ vốn không có ý định chào hỏi Vệ Thập Nhị, nàng chỉ mang đồ vào, kêu nha hoàn Tú Nhi đi hỏi Vệ Thập Nhị đưa khế ước mua bán nhà là xong.

Nhưng nơi này lại có một Thanh Ngọc đáng ghét hơn. Rõ ràng chuyện gì nàng cũng không làm, nhìn cũng không nhìn lâu Vệ Thập Nhị một cái, nữ nhân này không biết là điên hay là ngu, trong lòng lại tràn đầy ghen tỵ và căm hận nàng.

Chân mày thanh tú của Tô Hồng Tụ khẽ nhíu, đột nhiên thân nhiên cười với Vệ Thập Nhị, nụ cười này, giống như mùi thơm vạn cây, ánh bình minh vừa ló dạng, tất cả trong trời đất giống như được nụ cười xinh đẹp sáng chói này thấp sáng.

“Vệ Tướng quân nếu còn chưa đi, có thể giúp tiểu nữ mang đồ xuống xe ngựa không? Đồ quá nhiều, ta và Tú Nhi hai nữ tử yếu đuối, thật sự không mang được nhiều như vậy.”

Theo nụ cười rạng rỡ của Tô Hồng Tụ, Thanh Ngọc bén nhạy chú ý tới, thân thể cao lớn cường tráng của Vệ Thập Nhị khẽ run run khó cảm thấy.